

SERCE

Biuletyn Parafii Najświętszego Serca
Pana Jezusa w Tychach – Paprocanach

Nr 35/2023 (1220)

XXI Niedziela Zwykła – 27.08.2023 r.

*Ty jesteś Piotr i tobie dam
klucze królestwa niebieskiego*

[Mt 16, 13-20]

*«Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony.
Albowiem nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz Ojciec mój,
który jest w niebie. Otóż i Ja tobie powiadam: Ty jesteś
Piotr, czyli Opoka, i na tej opoce zbuduję Kościół mój,
a bramy piekielne go nie przemogą. I tobie dam klucze
królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi,
będzie związane w niebie, a co rozwiążesz na ziemi,
będzie rozwiązane w niebie».*

Cezarea, o której wspomina dzisiejsza Ewangelia, leżała blisko źródeł Jordanu. Jedna z grot skalnych, z których wypływa ta rzeka, została już w III wieku przed Chrystusem poświęcona greckiemu bożkowi i nimfom. Na szczycie została wybudowana świątynia ku czci Cezara Augusta. Natomiast syn Heroda Wielkiego, Filip, rozbudował tę miejscowość i nazwał Cezareą Filipową. W umysłach Żydów, którzy czcili Boga Jahwe, bałwochwalstwo budziło oburzenie, odrazę i gniew. Wspomniana grotka przypominała bramę wiodącą do czeluści piekielnych, królestwa szatana. Ludzie żywili nadzieję, że te bramy piekielne otworzą się pewnego dnia i wstrząsną skałą, na której stoi bluźniercza świątynia, i pochłoną ją w otchłanie piekielne. Na tym właśnie miejscu, pełnym grozy, miał miejsce dialog Jezusa, Syna Boga żywego, z rybakiem Szymonem, synem Jony. Jezus mówi o innej skale, na której zbuduje inną świątynię – Kościół Boży. Żadne moce piekielne nigdy go nie przemogą, chociaż będą nieustannie w tę skałę uderzały. Jezus – budowniczy Kościoła, położył fundament, na którym buduje świątynię dla Boga z żywych kamieni. Budowa ta zostanie zakończona dopiero wtedy, gdy Jezus powtórnie przyjdzie na świat przy końcu czasów. Całą rolę, zadanie i posłannictwo Piotra w Kościele Jezus określił za pomocą trzech metafor: skała, władza kluczy oraz związywanie i rozwiązywanie. Na tym tekście opiera się władza każdorazowego papieża, który jest namiestnikiem Jezusa na ziemi i następcą świętego Piotra. Każdy papież jest Piotrem swoich czasów. Jest on skałą dla Kościoła, ma w nim władzę kluczy, może związywać i rozwiązywać. Papież Franciszek, Piotr naszych czasów, zatroskany o dobro świata i każdego człowieka, zachęca nas dzisiaj do wpatrywania się w Jezusa – Mesjasza, który jest synem Boga żywego. I jak w dniu wyboru na Stolicę świętego Piotra, nadal liczy na naszą modlitwę, by mógł naśladować Jezusa Chrystusa – Dobrego Pasterza i Głowę całego Kościoła.

**28 sierpnia – Wspomnienie św. Augustyna,
biskupa i doktora Kościoła**

Święty Augustyn, jeden z największych myślicieli chrześcijańskich, niedosięgly olbrzym ducha, aktywny na wielu polach wiedzy i biskupiej działalności, urodził się 13 listopada 354 r. w Tagaście, w ówczesnej prowincji cesarskiej zwanej Numidią (na terenie dzisiejszej Algierii). Był synem poganina Patrycjusza i gorliwej chrześcijanki św. Moniki. W młodości związał się z manichejczykami i prowadził bardzo rozwiązły tryb życia. Nauczał retoryki, najpierw w rodzinnych stronach, w Kartaginie,

a potem w Rzymie i w Mediolanie, gdzie pod wpływem kazań św. Ambrożego nastąpiło jego nawrócenie. W roku 387 Augustyn przyjął chrzest. Następnie przez Rzym i Ostię powrócił do Afryki. W Ostii pożegnał do wieczności swoją matkę. Sprzedawszy swój skromny majątek, założył w Tagaście klasztor. Biskup Hippony wyświęcił go na kapłana i uczynił swoim współpracownikiem. W roku 396 został jego następcą. Jako biskup przez 34 lata oddawał się pracy kaznodziejskiej i twórczości filozoficzno-teologicznej. Prowadził dysputy z manichejczykami, donatystami i pelagianami. Spod jego pióra wyszły wielkie dzieła z zakresu filozofii i teologii. Z najbardziej znanych należy wymienić: „De civitate Dei” („O państwie Bożym”) oraz „Wyznania”, autobiografię napisaną w formie modlitwy. Swoją system filozoficzno-teologiczny Augustyn zbudował na bazie filozofii Platona. Zmarł w Hipponie oblężonej przez Wandalów 28 sierpnia 430 r. Powiedziano o nim, że u żadnego wielkiego myśliciela nie było takiej odległości między szczytami a najniższymi punktami, jaka była u Augustyna, a także, że między świętymi Kościoła nie było takiego, który byłby tak mało święty, a tak bardzo ludzki jak on.

**29 sierpnia – Wspomnienie Męczeństwa
św. Jana Chrzciciela**

Jan Chrzciciel był jedynym synem kapłana Zachariasza i Elżbiety, krewnej Najświętszej Maryi Panny. Jego cudowne narodzenie i posłannictwo zwiastował Anioł Gabriel Zachariaszowi, kiedy ten sprawował w świątyni swe funkcje kapłańskie. Jan urodził się sześć miesięcy przed narodzeniem Chrystusa. W piętnastym roku panowania cesarza Tyberiusza rozpoczął swą misję poprzednika i zwiastuna Zbawiciela. Czynił to na pustkowiu, nad Jordanem, w Betanii, później w Ajon niedaleko Salim. Zjawienie się Jana i jego wystąpienia odbijały się szerokim echem po Palestynie i okolicznych krajach. Jan prowadził pokutniczy i pustelniczy tryb życia. Chrzcił wodą ciągnące do niego tłumy. Ochrzcił również Jezusa. Zainteresował się nim także władca Galilei, Herod II Antypas. Być może sam Jan udał się do niego, by rzucić mu w oczy: "Nie wolno ci mieć żony twego brata". Rozgniewany władca nakazał go aresztować i osadzić w twierdzy Macheront. W czasie uczyty urodzinowej pijany król pod przysięgą zobowiązał się dać córce Herodiady, Salome, wszystko, o cokolwiek poprosi. Ta po naradzie z matką zażądała głowy Jana Chrzciciela. Zginął on świątym mieczem. Był ostatnim prorokiem Starego Testamentu. Jan Chrzciciel jest jedynym świętym, którego Kościół czci w ciągu roku dwukrotnie: 24 czerwca i 29 sierpnia.

